

To je vse nekaj drugega, deloma malone banalnega v primeri z izvirnikom! Po pravici dvomimo, da ne bi bilo mogoče tega, in marsikaj drugega, izraziti toliko drugače, da bi se približevalo originalu.

Sloviti verz:

In the great hand of God I stand...

se glasi:

U ruci mi je sudba... Božijoj

In znani, za vsebino kakor za zgodovino te drame pomenljivi verz:

(And some I see)

That twofold balls and treble-sceptres carry

je preveden:

A neki od njih nose žezlo trostruko
I dvije krune. —

Ball vendar ni krona, nego zemeljska obla med kraljevskimi insignijami, kakor jo vidimo na grbu, kjer jo orel drži v enih krempljih.

Tudi z redko prozo ni dosti boljše; vratar v II 3 pravi med drugim n. pr.:

Come in (time), farmer: have napkins enough about you, here you'll sweat for 't.

V prevodu pa:

Stignuo je u dobar čas, ali neka donese sa sobom mnogo rubaca, jer će se ovdje pošteno naznojiti.

Od malenkosti bi našteli, da se prevaja n. pr.: camp bojno polje, sergeant vojniki in ratnik, farmer zakupnik, equivocator dvočlani itd. Kern je lahko oborožen irski vojak, gallowglass pa težko oborožen; ne da bi bili ti dve besedi prevedeni ali vsaj pojasnjeni, jih nahajamo enkrat kot Kernjčane, drugič kot galoglaske in kernjske čete.

Naj zadostujejo ti primeri, dasi bi jih, žal, lahko navedli vse, vse preveč. Vendar je prevajatelj lahko vesel, da njegovega »Macbetha« niso pred tiskom dobili v roke sodniki, kakor so bili oni, ki so nam obsodili dr. Glaserjeve prevode na smrt. Zakaj bolje je, da imamo nedostaten prevod enega ali drugega Shakespearejevega dela, kakor pa nobenega, in je tako upanje opravičeno, da dobimo ravno na podlagi nedovršenih bolj dovršene. Tudi z našimi slovenskimi Shakespearejevimi prevodi je križ, razlika je le ta, da jih nikdo ni strokovno pregledal ob izdanju in se je kritika zgolj omejila na običajno pohvalo. S tako hvalo si avtor sicer morda dvigne ugled pri nerazsodnih, sam pa se natiem sigurno zaveda njene vrednosti, ki koncem vseh koncev ugledu cele književnosti le škodi. Navajajoč nedostatke, nismo ni malo imeli namena, kakor si bodi v nič devati dela, nego nas je vodila le želja, da bi nam prevajatelj podal še mnogo, in to dovršenih Shakespearejevih iger.

Jos. Poljanec.

Marin Bego: **Novela.** U Zagrebu. Izdala Matica Hrvatska 1916. — V zbirki so priobčene štiri novele. Prva med njimi, pod naslovom »Prodavačica cvijeća«, zavzema nekako samostojno mesto, medtem ko druge tri (Jelica, Ošteta in Dvije sestre) tvorijo

skupino zase. Snov je zajeta iz nižjih in najnižjih slojev, tehnika skrajno primitivna, zaplet in razrešitev skoro preprozorna, vse pa prežeto s težkim ozračjem konkurence v boju za obstanek, s temnimi oblaki nad tvorniški dimniki in z obupno tragiko gnile prostitucije.

Stara Kristina, »prodavačica cvijeća«, zelo uspešno tekmuje s svojimi tovariši. Že najmanj pol dne, včasih cel dan naprej vé, kje bo mrlič, pa gre ponujat venec, ko drugi še nič ne slutijo. Ko je ona svoj posel že opravila, pridrve drugi in zagledajo Kristino, ki odhaja z zadovoljnim obrazom. »Tu ni vse naravno,« plane razljučenim konkurentom v glavo, pa jo začno ometavati s kamenjem in zmerjati s čarovnico, dokler niso vsi skupaj na policiji. Policija Kristino seveda oprostí v veliko žalost njenih konkurentov. Ko je na smrt obolela, se je dotični cerkvenik, ki je Kristino redno tajno obveščal o bolnikih, pogodil že z drugo ženo za honorar, in ko je stara Kristina umrla, je nastopila nova...

Ostale tri novele obravnavajo vse spolne ekscese in njihove strašne posledice. Jelica je zaročena z Markom, pa se pozneje odloči za Nikšo, svojega mladinskega prijatelja, medtem jo pa stari pohotni Grga oropa njene deklinške časti. Jelica se sedaj odreče svetu in po večletni jetiki umre.

V noveli »Ošteta« nastopi lepa pastirica Anica. Pohotni fantje iz sosednje vasi so ji na brutalen način vzeli deklinško čast, vendar se je pa Anica vsled svoje lepote in skromnosti lahko omožila z Nikolom. Fantje, sedem po številu, so pa bili obsojeni v osemnajstmesečno ječo in vsak je moral Anici plačati 100 gld. odškodnine. Aničin mož pa te odškodnine zase ni mogel priznati; ugrabljena čast se ne dá povrniti s sto forinti, zato zob za zob... Nikola je iz osvete zažgal hiše brezobzirnim sosedom, jim rezal trte, okužil vodnjak in se koncem konca na isti način znesel nad neko omoženo ženo, kot so se pohotni fantje nad njegovo Anico. Pri tej priliki ga je zasačil mož onečaščene žene in ubil. Anica se je pa vsled svoje lepote lahko takoj drugič omožila z lepim Perom...

Jandra in Andjelka sta sestri. Jandra, starejša sestra, odide od doma v primorsko mesto, kjer se popolnoma izgubi: privzame si ime Mira in začne izvrševati ljubavno obrt. Njena mlada sestra, nedolžna Andjelka, vsled pomanjkanja, ki vlada doma, pride za svojo sestro Jandro v mesto. Tam sicer slutí, pa vendar dalje časa ne more ugotoviti, kaj je z Jandro. Ko Jandra neke noči odide po svojem poslu, se priplazi skozi odprta vežna vrata pohotni ponočni gost in uteši svojo slo s silo na nedolžni Andjelki, žrtvi svoje sestre Jandre.

Nič ne more teh novel tako označiti kot njih vsebina. So navadni feljetoni slabše vrste in gotove smeri. Hrvatska Matica bi morala biti bolj izbirična.

Ivan Mazovec.

Glasba.

Koncert Strozzi.

Koncert hrvatske koncertne in koloraturne pevke, markize Maje pl. Strozzi bi se moral vsriti že meseca junija 1917, vsled prometnih težkoč so ga pa preložili na poznejši čas. In tako je prišlo do koncerta šele 19. decembra.